

ΝΕΟΙ ΤΗΣ ΥΔΡΙΑΣ

ΝΕΟΙ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΕΡΑΣΙΔΗΣ

Πέντε ποιήματα

1

"Ομορφες στιγμές ἀκάλυπτες με τεντώνουν
μέ διπλώνουν
μέ τεντώνουν ἀτέλειωτα
καί με ξεπλώνουν μυστικά στις ἀντιθετικές
υπάρξεις·
συνωμοτικά με ζούνε καί συνωμοτικά με
κλαίνε.

Κάθε μέρα έζησα δέν έζησα
τώρα σκορπώ τόν άέρα μου.
Μαζεύω, ήθελα νά πώ,
τούς άφημένους άναστεναγμούς στις γωνίες
των δρόμων
νά γίνουν μέσα μου στάλες δροσερού νερού.
ν' άγγιζουν τόν άέρα μου καί νά τόν πνίξουν.
Καί θά ρωτάω άν ποτέ ύπήρξα στοργή νά
δόλεμα.

Πάντα θά ύπάρχουν θέσεις στους άνθρώπους
γερά άγκυροβολημένες
καί μεις άς ένισχύουμε τά ύδατα του νοϋ καί
των συναισθημάτων
πούχουν θολώσει άπό τό δοϋνκο της άγκυρας.

2

Οι λέξεις δέ φέρουν δύναμη
ή δύναμη φέρνει τις λέξεις
πού άκούγονται δύσκολα
άλλάζουν τόν κόσμο
κι αϋτή άκόμα τή δύναμη.

3

"Όταν ή φωνή του άνθρώπου φθάσει
στά άλλα σημεία της όμορφιάς
καί γίνουν φωνή νά έλέγχουν τή δικιά του,
ή συλλειτουργία αϋτή των φωνών
θά ζωντανέψει άρμονικά τή φυσικότητα της
φύσης
πού φεύγει καί φεύγουμε μαζί της.

4

Χωρίστηκε ή σιωπή μου στά δυό
στόνα ή άνεμελιά μου καί στ'άλλο
ή άγωνία τους ή πολύ άκριδή.
Ποίν καί μετά την άνεμελιά ή άγωνία μου.
Με την άγωνία ζω την ήρεμία δύσκολα γλυκά
καί με τις σκέψεις στο πρόσωπό μου
μπαίνω στά πρόσωπα της ψυχής μου
καί θγαίνω δίχως σκέψεις.
Δέ βρίσκω ούτε σώματα ούτε σκέψεις.
Φωνές πολλές άνυπόστατες με κυκλώνουν
όριζοντας τά μάτια μου.
"Τάσχω καίζοντας με τις φωνές καί με τά
μάτια.

"Η ύπαρξή μας χαλαρώνεται δημιουργικά
γιατί έλατίζει στον ούρανό στη θάλασσα καί
στά πουλιά.
Τό χαλάρεμα αϋτό άς είναι γιά τό καλύτερο.

ΘΥΜΙΟΣ ΛΙΟΓΑΣ

Δυό ποιήματα

1

Λυγίζουν οι λέξεις καί φεύγουν στο χρόνο μου
χιτίς ήρθες πάλι στον ύπνο μου
έκεί πού ζήσαμε ό ήλιος θγαίνει συγχά
οι λέξεις δέ φεύγουν, πίστεψέ με,
κα όλα ένώνονται άδιάκοπα καί συνθέτουν αϋτό
πού δέν είμαι έγώ.

Τι φεύγεις; Πάντως θά βρώ καθρέφτη νά
κοιτάξώ.

Μή μετρούς τό χρόνο με ρολόι, θά χαθείς στον
ήσασ μου·

έμένα με μετρήσαντε κάποτε με πασέτο
καί με δοήκαν γίγαντα.

Γιά όλα φταίνε τά σύννεφα, ιδίως όταν έχουν
παράξενο σχήμα.

Αέ μπορείς νά προσανατολιστείς με τόν ήλιο.
Ξέρεις, έδωσα άμνηστρία στην έλλειπτική τρο-
χιά μου.

Μ' άφέσουν τά λόγια μου όταν θγαίνουν σε
χαρτί.

νά γραφώ αϋτά πού δέν καταλαβαίνω
μέχρι πού νά τά αισθανθώ στις πατοδρες μου.
Τότε θά γελάσω καί θά πώ: ζγραψα ποίηση.

2

Η ήρε της μεθυστική μυρουδιά της χοντροής
σάρκας

νά την κάνεις παρδαλό καθρέφτη·
κοιτάξεις τή χορτασμένη μορφή σου ήδονικά
σαν τό μικρό παιδί πού έβαλε τά περισσότε-
ρα γκόλ

σ' ένα μονότεμα.

Μή φανερώνεις τόν πόνο σου με λόγια με λυ-
πητερές κινήσεις.

άλλά με τή δημιουργική γροθιά στά ένχατα
του νοϋ σου

του κορμού σου πού εξαϋλώνεται σε μιά άνε-
πατάλητη έλαφή

με την αίσωα,

την πολυπρόσωπη καί τή μοναδική.

Μαζικά τά δάκτυλά σου

κα όμως δέν έπιασαν σφιχτά τό βραχνό ψός
μου

πού λλανιέται σε μένα καί σε όλους
καί ζητάει ίκεντικά

τί;

Ξεδιπλώνεται μονοσήμαντα,

άπως κρατάς τό ίσο σ' ένα τραγούδι.